

Слід зазначити, що в контексті євроінтеграції членство України в Механізмі цивільного захисту ЄС – європейській системі солідарної допомоги країнам, які постраждали від стихійних лих – є особливо вигідним для української економіки. Як повноправний учасник Україна зможе повною мірою скористатися всіма інструментами та програмами ЄС для розвитку національної системи цивільного захисту та допомоги. Тому, економічна інтеграція України та ЄС означає наближення завдань розвитку системи цивільного захисту до європейських стандартів.

З метою розвитку та стабілізації цивільного захисту основним напрямком удосконалення має стати державне регулювання. Підхід, форма та масштаб державного регулювання мають бути пристосовані до характеру та гострої проблеми в конкретному місці та часі. Розбудова системи цивільного захисту України зосереджується на врахуванні трьох факторів, що зміцнюють економіку:

- розумне зростання, тобто економічний розвиток на основі знань та інновацій;
- сталий розвиток, тобто розвиток економіки на основі цілеспрямованого використання ресурсів, екології;
- всебічне зростання, тобто сприяння підвищенню рівня зайнятості населення та реалізації соціальної згуртованості.

Для подальшого розвитку системи цивільного захисту України необхідно вдосконалити державне управління, змінити чинну законодавчу базу та прийняти новітнє законодавство, використовуючи досвід державного управління та функціонування систем цивільного захисту в країнах-членах ЄС.

З огляду на це подальші дослідження щодо мінімізації проблем та пошуку найважливіших шляхів удосконалення систем цивільного захисту є надзвичайно актуальними на сьогодні.

Тому, виходячи з аналізу, вважаємо, що перспективи розвитку системи цивільного захисту залежать від фундаментальної зміни державного регулювання. Для забезпечення розвитку цивільного захисту в контексті реалізації державної політики необхідно використовувати найкращі надбання країн ЄС.

Список використаних джерел

1. Кодекс цивільного захисту України від 2 жовтня 2013 р. № 5403-VI. URL:<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5403-17>.
2. Артем'єв С. Р., Малько О. Д. Цивільний захист як чинник системи забезпечення національної безпеки. *Наука і правоохоронна система*. 2018. № 2. С. 42–49.
3. Бойко О. А. Стратегія реформування державного управління у сфері цивільного захисту з урахуванням євроінтеграції України. *Аспекти публічного управління*. 2019. Т. 7. № 9–10. С. 32–39.
4. Подскальна О. А. Розвиток наукової думки щодо організації цивільного захисту як складової національної безпеки держави». *Вісник НАДУ при Президентові України*. (Сер. : Державне управління). 2017. № 4. С. 20–27.

УДК 56.76.20

Жовнір Н.М., к.е.н., доцент; Дубляк В.С. Ляшенко М.С. студенти,
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

СПОЖИВАННЯ ДОМОГОСПОДАРСТВ

У ринковій системі надзвичайно важливе місце посідає домашнє господарство. Воно є власником більшої частини ресурсів і відіграє помітну роль в організації всього суспільного виробництва. Це економічна одиниця, яка складається з однієї або більше осіб, постачає економіку ресурсами і використовує отримані гроші для купівлі товарів і послуг, які

задовольняють матеріальні потреби людини. Споживання домогосподарств - це їхні витрати на споживчі товари та послуги, які залежать від їхніх доходів. Або іншими словами домогосподарство – особа або сукупність осіб, які спільно проживають в одному житловому приміщенні або його частині, забезпечують себе всім необхідним для життєдіяльності, ведуть спільне господарство, повністю або частково об'єднують та витрачають кошти. Ці особи можуть перебувати в родинних стосунках або стосунках свояцтва, не перебувати у будь-яких із цих стосунків, або перебувати і в тих, і в інших стосунках. Також існують ще такі види домогосподарств:

- Індивідуальні домогосподарства – домогосподарства, що складаються з однієї особи, яка проживає в окремій житловій одиниці або займає в якості мешканця окрему кімнату (кімнати), але не об'єднаний з будь-ким, хто проживає в цій житловій одиниці з метою утворення спільного господарства;

- Інституціональні домогосподарства – домогосподарства, що складаються з осіб, які постійно проживають в спеціалізованих соціальних або медичних установах, закладах соціального обслуговування та соціального захисту, військових частинах або, які як це можна очікувати, будуть проживати в зазначених установах на протязі тривалого або невизначеного періоду часу.

Домогосподарства взаємодіють з підприємствами через ринок ресурсів і ринок продуктів. Головними рисами домашнього господарства є:

- Приватна власність на економічні ресурси (земельні, капітальні, трудові, підприємництво);
- Здатність самостійно приймати власні рішення (суверенітет споживача);
- Прагнення до максимального задоволення своїх потреб.

У процесі цієї взаємодії домогосподарства формують свої доходи і здійснюють витрати на споживання. Вони володіють усіма економічними ресурсами безпосередньо або опосередковано (через власність на капітал), виходять на цей ринок із своїми ресурсами. До ресурсів належать: нерухоме майно; цінні папери; депозити; харчування. Підприємства для здійснення виробництва купують ці ресурси у домогосподарств. В результаті куплі - продажі виробничі витрати підприємств, що пов'язані із купівлею ресурсів, одночасно формують грошові доходи домогосподарств. Сума цих доходів є доходом домогосподарств, або особистим доходом. Покупцями на ринку благ є основні макроекономічні суб'єкти: сектор домашніх господарств, підприємницький сектор, державний та закордонний. Діяльність домогосподарств спрямована на задоволення особистих потреб. Тому свої доходи вони спрямовують переважно на купівлю споживчих товарів і послуг. Сума витрат домогосподарств на цьому ринку визначає величину їхнього споживання, яке можна назвати приватним споживанням. Об'єктом характеристики категорії споживання і заощадження виступає приватна економіка закритого типу. Це означає, що в загальній характеристиці витрат відсутні державні витрати і витрати на чистий експорт. За цих умов ВВП визначається як сума $C+I$. Де C - витрати домашніх господарств на придбання товарів та послуг, I - сума інвестиційних витрат. Ринок товарів та платних послуг являє собою систему економічних відносин між суб'єктами господарювання з приводу їх руху. Цей рух призводить до задоволення споживчого та інвестиційного попиту суб'єктів господарювання. Споживчий попит - це платоспроможний попит домогосподарств на: - товари поточного споживання (35-40%); - товари довгострокового використання (15-20%); - послуги (35-40%). Сама структура споживчих витрат є змінною і на цю зміну впливає багато факторів. Інвестиційний попит - це попит підприємницького сектора на блага для відновлення зношеного капіталу і збільшення реального капіталу.

Можна зробити такий висновок, що споживання домогосподарств є важливою складовою сучасного суспільства і має значний вплив на економіку, соціальні процеси та навколишнє середовище. Воно відображає спосіб життя, потреби та цінності населення. Урбанізація також впливає на споживання. Зростання міського населення до змін у побутових звичках та споживанні. Наприклад, люди можуть віддавати переваги меншим житловим приміщенням, більш компактним технологіям та енергоефективним рішенням.

Споживання домогосподарств має економічні наслідки. Воно стимулює виробництво товарів і послуг, створює робочі місця та сприяє економічному зростанню. Однак, інші також виклики, пов'язані зі споживанням, такі як енергозалежність, виробництво відходів та забруднення довкілля. Тобто, споживання домогосподарств є складним і багатограним явищем, які відрізняються від різних аспектів нашого життя. Розуміння споживання суспільству розвиватися, розвивати потреби споживачів та забезпечувати сталі та відповідне споживання.

Список використаних джерел

1. Макроекономіка “Споживання домогосподарств”

URL: https://pidru4niki.com/67979/ekonomika/spozhivannya_domogospodarstv

2. Економіка домогосподарств. URL: <https://naurok.com.ua/lekciya-ekonomika-domogospodarstva-313143.html>

УДК 543.21.3

Жовнір Н.М., к.е.н., доцент; Лимар Д.О., Колегова Н.В. студентки
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
 (м.Полтава, Україна)

СУКУПНІ ВИТРАТИ І ВВП

Сукупні витрати (AE) - це витрати резидентів і нерезидентів, спрямовані на закупівлю вітчизняних товарів і послуг. Можливість забезпечення рівноваги між ВВП і сукупними витратами впливає із того, що ВВП, з одного боку, є доходом (розподільчий метод), з іншого — витратами, спрямованими на закупівлю товарів і послуг (метод кінцевого використання). Але для правильного розумінні рівноважного ВВП слід розрізняти заплановані та фактичні сукупні витрати. Заплановані сукупні витрати є грошовим еквівалентом сукупного попиту. Вони дорівнюють сумі витрат, які планують здійснити економічні суб'єкти для купівлі вітчизняних товарів і послуг. Фактичні сукупні витрати не завжди можуть збігатися із запланованими.[1]

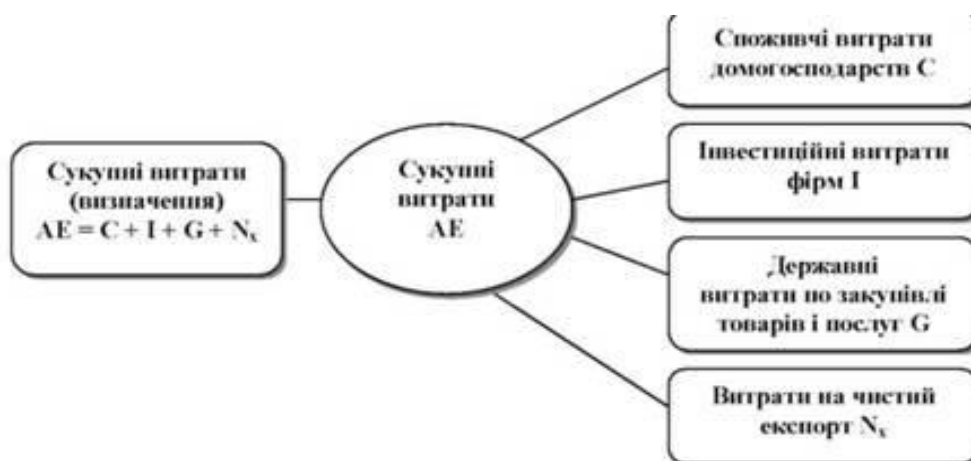

Рис. 1 Структурно-логічна схема викладення сукупних витрат

Сукупні витрати такого складу (рис.1) мають місце в умовах змішаної економіки відкритого типу. В даній темі об'єктом аналізу буде лише приватний сектор економіки, це означає, що держава не приймає участі в економіці, тому державні закупки відсутні. Оскільки аналізується економіка закритого типу, то витрати на чистий експорт теж відсутні. Отже, сукупні витрати (AE) = C + I. Характеризуючи сукупні витрати, потрібно відмітити,